

[A. M. Hansen.]
 godtgøre, at de har den tilstrækkelige Modenhed til at følge Lærerskolens Undervisning. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, om man ikke kunde aabne denne Dør lidt mere, saa at der aabnedes Mulighed for, at ikke alene de, der havde været ude i Lærervirksomhed og havde vist Evner i den Retning, men ogsaa de, jeg omtalte før, de, der i en lidt modnere Alder faar Lyst til at blive Lærer, kunde komme ind paa et Seminarium, uden at de først skulde have alle de enkelte Undervisningsfag gennemgaaet; thi det er dog saadan, at denne større Modenhed ofte vil bidrage til, at disse Mennesker kan tage mod meget mere end de unge Mennesker.

Men mon man ikke, som jeg pegede paa før, kan komme igennem dette ved at give de enkelte Seminarier større Frihed til selv at udvælge deres Elever? Jeg tror ikke, der er nogen Fare ved at vise Seminarielærerne denne Tillid. Ministeren er dog inde paa Tanken i sit Forslag, idet han til Ordene: „Ved Optagelsesprøven, der afholdes af Lærerskolens Lærere . . .“ føjer et lille: „eventuelt med Bistand af Censorer“. Ministeren er her inde paa det, vi har haft siden 1928: at Seminarielærerne selv holder Optagelsesprøve uden Bistand af Censorer, uden denne saakaldte Kontrol, og i dette „eventuelt“ ser jeg en Lyst hos Ministeren til at give Seminarielærerne og -forstanderne en større Frihed.

I Virkeligheden behøvede man efter min Mening ikke andet af Stykke 2 end det, der staar i det sidste Punktum:

„Om den nærmere Udformning af Kravene ved Optagelsesprøven træffer Undervisningsministeren Bestemmelse.“
 Dette, at „Undervisningsministeren træffer Bestemmelse“, staar jo ikke alene her, det staar mange Steder i Lovforslaget, men jeg er ikke bange for det, fordi jeg tror, det betyder, at denne Bestemmelse træffes i Samraad med Seminarieforstanderne eller Repræsentanter for Seminarielærerne, saaledes at man kan regne med, at der er en Vekselvirkning mellem Undervisningsministeren og de Lærere, der har Ansvar ude paa Seminarierne. Jeg vilde derfor mene, at man med fuld Tryghed kunde lægge større Myndighed i Seminariernes Haand paa dette Omraade.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om § 6, som omhandler Fagene, hvori der skal undervises. Her skal jeg blot minde om, hvad jeg udtalte i 1925: at jeg lod mig ikke skræmme af de her nævnte

mange Fag. Jeg betegnede disse Fag, der staar nævnt i Parenteserne, ikke som en Forøgelse af Lektiestoffet, men som en Omlægning af Fagene, saa at man ikke bliver fyldt med en hel Bunke Lektiestof, som man ikke har Brug for, f. Eks. Historie: Krigshistorie, Fyrstehusenes Slægtshistorie, Aarstal i Massevis og alt det, som vi andre har maattet kæmpe os igennem og gaa op til Eksamen i. Det har dog ingen som helst Værdi i Sammenligning med Samfundslære og Nationaløkonomi.

En saadan Omlægning af Fagene — jeg skal ikke gentage alle de forskellige Fag, som jeg nævnte i mine Udtalelser i 1925, men nævner blot dette ene Eksempel — kan dog ikke afskrække nogen. Jeg tror, at jeg kan faa den højtærede Minister til at love, at der ikke gennem de forskellige Udvidelser af Fagene, der staar nævnt, vil fremkomme en eneste Side mere af den Slags, der skal huskes, end der i Forvejen findes i Lærebøgerne.

Saa er der de nye Fag, nemlig Sprogene. Jeg har altid været en Tilhænger af Kravet om, at vi skulde have Sprogundervisning indført ved Seminarierne. Det er et Krav, som Danmarks Lærerforening selv har rejst. Vi bør have Sprogundervisning indført paa Seminarierne, for det første fordi vi har disse Fag i vore Folkeskoler, hvorfor vore Folkeskolelærere bør være hjemme i disse Fag, og for det andet fordi de, som den højtærede Undervisningsminister ogsaa pegede paa i sin Forelæggelsestale, bør have Adgang til de to store Nabolandes Litteratur.

Naar det fra anden Side hævdes, at Sprogundervisningen kan undværes, fordi der ikke undervises i Sprog i Landsbyskolerne, vil jeg hævde, at hvis vi skulde sætte det som Maal for, hvad der kunde undværes i Seminarieuddannelsen, saa var der meget, der kunde stryges. Jeg skal blot eksempelvis nævne de Øvelser i dansk Analyse, som man bruger i adskillige Seminarier. De drives saa vidt ud, at ingen andre Mennesker end Seminarielærerne og Censorerne kan klare disse Begreber, og de er som Regel uenige om, hvad der er rigtigt.

Jeg spørger: Har man Brug for det i en Landsbyskole eller i en Købstadsskole? Nej, og der kunde nævnes mange andre Ting, som man har med i Læreruddannelsen, selvfølgelig for Udviklingens Skyld, for Modenhedens Skyld; og dér mener jeg, at vi absolut maa ind paa, at Lærerne skal have Lejlighed til at faa Undervisning i fremmede Sprog i deres Seminarietid.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen bad om Oplysninger om, hvor mange Se-